

OFIARNY (2) *ai*

ofiarny (2), [**ofierny**].

o *prawdopodobnie jasne* (tak w ofiara); a *jasne*; ofierny z *tekstu nie oznaczającego é*.

sg m I ofiarnym (1). *pl* [G ofiernih.] *A subst ofiarn(e)* (1).

Sł stp: ofierny, Cn notuje, Linde XVI i XVIII w.

Przymiotnik od „ofiara” (2) :

a. *Od znac. ‘ceremonia złożenia daru; Bogu lub bóstwu’ (1) :* [ceremonie ofiárné. *BiałPos* 183 (*Linde*); iefliże wálznych kozłow krew y cielcow ofiernih Izrázlczykowie [!] oczýscáá tylko Sákrámentnie ná ciele widomie grzechy wálze *GilPos* 63v.]

α. *Służący do składania ofiar; sacrificialis, sacrificus Cn* (1) :

Wyrażenie: »ołtarz ofiarny« (1): [*Mojżesz*] Vmywádło poštáwił między domem Bożym á między ołtarzem ofiárnym *BielKron* 35v.

b. *Od znac. ‘dar na rzecz świątyni’ (1) :*

Wyrażenie: »pieniądze ofiarne« (1): Ioás ná opráwę kościoła Páńfkiego/ puścił kápłanom pieniądze offiárne *Leop* 4.Reg 12 arg.

Cf **NIEOFIARNY, OFIAROWNY**